Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Alterens Sakrament.

V. **Nogle Slutningsbemærkninger.**

Det er af stor Betydning, særlig for Medlemmer af en Frikirke, at de har en saa klar Opfattelse af Herrens Indstiftelser som muligt. Og i dette Land, hvor mange forskellige Kirkesamfund eller Bekendelser optræder ved Siden af hverandre og bl. a. forvalter Sakramenterne under vidt forskellige Ceremonier, gælder det om at kende Forskel paa væsentligt og uvæsentligt, om vi skal kunne bruge dem paa vor Maade til Velsignelse og ikke tage Anstød af andres Ceremonier. Derfor følgende Slutningsbemærkninger.

Navnet „Alterens Sakrament" er meget ubetegnende for dette Sakrament. Det havde oprindelig og i flere Hundredaar intet med „Alter" at gøre. Det var i „en storSal" (Mark. 14, 15; Lk. 22, 12) i Jerusalem, Jesus og hans Disciple fejrede Paaske, i Forbindelse med hvilken Herren indstiftede Nadveren. Der var intet Alter.

Navnet „Nadvere" er anderledes betegnende, da det var ved et Aftensmaaltid, Sakramentet blev indstiftet. Paa Engelsk kaldes Sakramentet ikke blot „Supper" men „The Lords Supper," et saare skønt og betegnende Navn. „Herrens Nadvere" høres jo ogsaa paa Dansk om end sjældent. Paulus kalder Nadveren „Herrens Bord" (1 Kor. 10, 21).

Selv naar Nadveren uddeles fra Alteret er Navnet Alterens Sakrament nærmest intetsigende. Herrens Nadvere er det skønneste og mest betegnende Navn i vort Sprog.

Lad os i denne Forbindelse omtale Alter-Lysene. Den Skik at have to Lys brændende paa Alteret under Nadvertjenesten begrundes forkelligt. Der er dem, som mener, at Lysene er Billede paa Guds Ord, det ene paa Loven, det andet paa Evangeliet, og Nadverens Elementer mellem de to Lys skal minde om, at Kristus ved sin Lidelse og Død har ført os fra Lovens Trældom til Evangeliets Frihed.

Det er en skøn Tanke, men vi finder dog mere historisk Grund for en anden Opfattelse af at brænde Lys paa Alteret under Nadvertjenesten, den nemlig, at Lysene skal minde om, at Nadveren er et Aftensmaaltid, selv naar den fejres om Dagen.

Der tales ofte om „Brødsbrydelse" i Forbindelse med Nadveren. Alle de fire tidligere nævnte Steder hvor Nadverens Indstiftelse nævnes, siges, at Jesus „brød" Brødet. Men det siges ogsaa i Beretningerne om Bespisningsundrene og i Beretningen om Jesu Aabenbarelse for de to Disciple paa Vejen til Emaus at han „brød Brødet", saa det er simpelthen et Udtryk for, at den Slags Brød, de brugte, maatte brydes for at uddeles.

Et andet Spørgsmaal er, hvad Slags Brød der bør bruges i Nadveren. Jøderne fejrede Paaske med usyret (d. e. ugæret, uløftet, engunleavened) Brød, saa det sikkert har været usyret Brød, der brugtes ved Nadverens Indstiftelse. Dertil svarer vore særligt tilberedte Alterbrød godt nok. Vi anser Brugen af saadanne for rigtigere end at bruge almindeligt syret eller løftet Brød.

Om Vinen siges rent ud „Vintræets Frugt" (Lk. 22, 18), men intet om, enten det var ugæret Druesaft eller gammel berusende Vin. Men Vinen maa være Vintræets Frugt. F. Eks. Kirsebærvin svarer ikke til Indstiftelsen.

Oprindelig nødes Nadveren i Familiekredse og kristne Vennekredse i Forbindelse med et almindeligt Maaltid; senere særlig i Forbindelse med de saakaldte Agaper, en Slags Kærlighedsmaaltider, hvor rige delte med fattige.

Man finder heller ikke Spor af nogen særlig Indvielsesformular; en Takkebøn synes at have været det væsentlige.

Naar Nadveren helt blev henlagt til den offentlige Gudstjeneste, og naar det blev Skik, at Præsten skulde uddele baade Brød og Vin til alle de andre, som tog Del i Nadverens Nydelse, det er vanskeligt at faa Klarhed over; det skete ikke samtidig over hele Kristenheden. At modtage Nadveren i knælende Stilling skal være bleven Skik i den katolske Kirke i det tolvte eller trettende Aarhundrede.

Med Hensyn til, hvor ofte en Kristen bør nyde Nadveren, da foreligger der intet andet fra Herren selv end dette Ord: „Dette gører, saa ofte, som I det drikke, til min Ihukommelse." Ap. G. 2, 46 tyder paa, at de apostolske Kristne nød Nadveren hver Dag. Til en Tid bestemtes det, at Nadveren skulde uddeles hver Søndag, senere, at den kun skulde fejres til de store Højtider — Jul, Paaske og Pinse. Det er den enkelte Kristnes Trang, der skal bestemme Hyppigheden af Nadverens Nydelse. Men det har vist sig og viser sig den Dag i Dag, at hvor der er Trosliv og Troskamp, der kommer Trangen frem til hyppigere Nydelse af Herrens Nadvere.

Hvorfor har vi nu i Korthed draget disse Ting frem og derigennem vist vore Læsere, at Nadveren ikke oprindelig var omgivet af de Ceremonier, som den er omgivet af hos os?

Jo, dels fordi vi bør have Klarhed over, at Hovedsagen ved Nadverens Nydelse ikke er, at den uddeles og nydes under samme Former som hos os, men dels for ogsaa at sige, at om Højtideligheden end ikke er det væsentlige, saa bør alt foregaa sømmeligt og med Orden.

Reformatorerne forkastede den katolske Kirkes falske Lære om Nadveren, dens Forvandlingslære; men de fandt det ikke nødvendigt at forandre ved de højtidelige Skikke og Ceremonier, som Nadveren efterhaanden var bleven omgivet af. Men at forholde Lægfolket Kalken, det er en virkelig Forfalskning af Sakramentet.

Vi kunde godt sidde paa Stole i Kreds og faa omdele Brødet, den ene til den anden, ligesaa Vinen, efter hvad det hedder Luk. 22, 17 om Kalken eller Bægeret med Vinen i: „Tager dette og deler det imellem eder." Det vilde ikke forfalske Sakramentet. Men vi finder vor Nadverskik langt skønnere.

Og at Nadveren kan uddeles og nydes uden for Kirken og uden den knælende Stilling, det viser vi ved at give den til syge paa deres Leje.

Vi mener, at de Ord, hvorunder vi uddeler Brødet og Vinen: „Det er Jesu sande Legeme," „Det er Jesu sande Blod" er passende Ord i den Forbindelse, men at vi ikke anser just denne Form for ene rigtig det viser vi ved at bruge en anden Form til syge: „Dette sande Jesu Legeme, som er givet i Døden for dig og alle dine Synder, det styrke og opholde dig i en sand Tro til det evige Liv." „Dette sande Jesu Blod" osv.

Det væsentlige er, at vi nyder Jesu Legeme og Blod i Sakramentet i Tro, og at vi gør det til hans Ihukommelse. Men Nadvertjenestens Form er ikke uden Betydning. Det synes os, at Nadvertjenesten ikke forekommer under skønnere Former i nogen Kirkeafdeling end hos os.

Vink for Gennemæsning af Bibelen i 1917.

Af G. B. C.

Andet Korinthierbrev.

Dette andet Brev til Menigheden i Korinth er skrevet ikke mange Maaneder efter det første Brev. Dette andet Brev er ikke udelukkende stilet til Menigheden i Korinth, men til „alle de hellige i Achaia."

Hovedøjemedet med Brevet er end yderligere og fuldstændigere at hævde sit apostolske Kald, og over for de „falske Apostle" og „svigefulde Arbejdere" (Se Kap. 11, 13) at forsvare sin Virksomhed som en tro Herrens Tjener.

Det andet Korinthierbrev er af en meget lyrisk Art. Det er et taarevædet Brev. Det aabner for os Døren ind til Apostlens medynksfulde og varme Hjerte for Sjælenes Frelse og Menighedernes sunde Vækst i Troens og den gode Lærdommens Ord.

Hvilket Indblik i Apostlens Hjerte giver ikke f. Eks. følgende Ord: „Thi ud af stor Hjertets Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer, ikke for at I skulle blive bedrøvede, men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder" (Kap. 2, 4).

Det er i Sandhed en Faders Kærlighed til sine Børn (Se Kap. 6, 13), og en ret Sjæleſørgers Sind over for sine Menighed, der aander os i Møde i dette skønne og hjertegribende Brev.

Paulus erkender her i dette Brev

Paulus erkender her i dette Brev

aabent og lige ud sin egen Udygtighed til at udtænke eller udrette noget af sig selv. Gud alene giver han Æren for alt. Det er det rette Kristi Sind; derfor dristede han sig ogsaa til at sige til sine aandelige Børn: „Vorder mine Efterfølgere, ligesom jeg er Kristi."

I det sidste Kap.s sidste Vers sammenfatter Paulus al den Velsignelse, et Menneskes Tunge kan udsige, eller et Menneskes Hjerte kan fatte, i de meget kendte Ord: „Den Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle.

Det andet Korinthierbrev falder i følgende tre Afsnit:

1. Kap. 1—7. udgør det første Afsnit. Hovedtanken kan fortelig udtrykkes saaledes: Paulus hævder sit apostolske Kald overfor de falske Apostle og svigefulde Arbejdere."

2 Kap. 8—9 handler om Indsamling af Gaver til Menigheden i Jerusalem.

3. Kap 10—13 indeholder et skarpt Selvforsvar overfor de falske Lærere og et herligt Vidnesbyrd om, at vi formaar intet mod Sandheden, men for Sandheden.

Endvidere i Henhold til de enkelte Afsnit hidsættes i Korthed følgende Vink. I første Afsnit Kap. 1—7—mærk Læser! nøje disse Vers:

„Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, i ham have de deres Ja; derved saa de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os" (Kap. 1, 20).

„Men Gud ske Tak, som altid fører os i Sejerstog med Kristus og lader sin Kundskabs Duft blive kendelig ved os paa ethvert Sted" (Kap. 2, 14).

„Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er, der er Frihed" (Kap 3, 17),

„Men denne Skat have vi i Lerkar, for at den overvættes Kraft maa være Guds og ikke af os." (Kap. 4, 7).

„Thi Kristi Kærlighed tvinger os" (Kap. 5, 14).

„Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade" (Kap. 6, 1). Læs Kapitlerne 5—7 med stor Opmærksomhed. Hvilke herlige Skatte du der vil finde.

„Thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død" (Kap. 7, 10).

I andet Afsnit Kap. 8—9 mærker vi os følgende Ord:

„I kende jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige" (Kap. 8, 9).

„Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning" (Kap. 9, 8).

Læser! bliv fuld af Kristi Sind, saa vil du blive rig i Offervilligʼhed til Herrens Sag hjemme og ude.

I dette tredie Afsnit Kap. 10—13, mærk i Særdeleshed Kap. 11—12, der omhandler Pauli Trængsler og Lidelser for Kristi Skyld (Kap. 11), og høje Aabenbarelser, samt Bortrykkelse indtil den tredie Himmel (Kap. 12).

Hvilket et Idealmenneske dog Paulus er! Ingen Trængsel eller Lidelse eller Kamp eller Arbejde kunde standse ham i hans Erobringstog hen over to Verdensdele. Hans Valgsprog var: „Vi trættes ikke!" Og vil nogen spørge ham om Grunden, saa svarer han: „Os er Barmhjertighed vederfaret."

Og ingen Aabenbarelse eller Bortrykkelse til Paradis, eller den tredie Himmel kunde brændemærke ham med Hovmod. Nej! Tornen i Kødet virkede gavnligt paa Paulus. Og, Venner! Tornen i Kødet over en velsignet Mission paa os, om vi bøjer os ind under Guds Villie.

Vær vis paa det!

Vi slutter andet Korinthierbrev med endnu at anføre følgende Ord: „Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed (Kap. 12, 9).

Aabenbaringen er lig et mægtigt Toneinstrument med en Mangfoldighed af forunderlige Toner; men Tonen over alle Toner er Naadetonen. Det er den store Grundtone i Guds Ord. Jublende raaber en af Profeterne: „Han skal føre Slutstenen frem under Fryderaabene: Naade, Naade være over den!" Sak. 4, 7). Apostlen Johannes gaar i samme Spor, idet han fuld af Frydʼ siger: „Vi have modtaget og det Naade over Naade!" (Joh. Ev. 1, 16). Og Paulus stemmer i med ved Ordene: „Af Naade ere I frelste!" (Ef. 2, 8). Og her i dette Brev sætter Jesus selv sit Segl paa denne Tone, idet han siger til Paulus: „Min Naade er dig nok!" samt forjætter, at „Kraften skal fuldkommes i Magtesløshed."

Læser! hvilken Trøst at eje Guds Naade ved Troen paa Jesus Kristus og Helligaandens Kraft. Da er alt vel.

Tro og Sejr.

„Alle Ting er mulige for den, som tror;" saadan lyder Ordet fra Gud til os. Mange tager mod dette Ord og stoler paa dets Sandhed, uden at Tvivl nogen Sinde faar Lov at trænge sig ind, og de erfarer da, at det taler sandt. Andre hører dette Ord; men halvt spottende vender de sig bort, idet de anser et saadant Udsagn for Usandhed, og de erfarer da ikke, hvilken Kraft og Herlighed Mennesker gennem Tillid til dette Ords Sandhed kommer i Besiddelse af. De vender sig bort, før de rigtig forstaar og erfarer den store, skjulte Hemmelighed, og saa vover de sig til at sige, at dette Ord efter al menneskelig Forstand absolut er en Usandhed. Ja, ganske vist, efter menneskelig Forstand kunde det je ud som en Umulighed, og dog! hvis vi for Alvor ser nøjere efter, viser det sig, at baade efter menneskelig Forstand og i nøjeste Overensstemmelse med de guddommelige, Love er det en Sandhed, at alle Ting er mulige for den, som tror.

Fra længst forsvundne Dage er den Tanke gaaet i Arv fra Slægt til Slægt, at vi kan gøre det, som vi vil gøre; vi kan, hvad vi vil; det er ogsaa Historiens Vidnesbyrd om utallige Mennesker, om hvem vi hører, at de har udført store Ting. De drømte i deres Barneaar og op igennem deres Ungdomstid om den Gerning, som de ønskede at gøre, og ubevidst voksede de, saa de i rette Tid blev i Stand til at virkeliggøre deres Barndomsdrøm og Ungdomslængsel. Disse Mennesker vilde noget, og de havde Troen paa, at de kunde gøre det, og derfor kunde de. Troen begyndte som en svag Spire i deres Barnesjæl, og i deres Ungdomsaar udfoldede denne Spire sig og blev til et stort og kraftigt Træ, der havde sine Rødder dybt nede i dette Menneskes Sjæleliv, og hvis Grene bredte sig længere og længere ud og gav Skygge for søgende, lidende Mennesker. Disse Menneskers Liv er et talende og levende Bevis for, at naar et Menneske vil noget og ejer Troen paa, at de kan, saa kan de ogsaa.

Mange vil sige, at det passer ikke, for de har tidt villet noget, men alligevel har de ikke kunnet; de glemmer at spørge sig selv, om de virkelig for Alvor vil, og om de tror paa, at de kan. De mener, at dette Ord betyder, at de blot behøver at tænke paa, hvor gerne de vilde gøre den Ting, og det skulde saa være nok. De vil gerne; men i deres Inderste tvivler de paa, at de kan, og de giver ikke sig selv i et koncentreret og maalbevidst Arbejde for at naa Maalet, og endda undrer de sig over, at de ikke kan. De overser, at den eneste Grund til at de ikke kunde, var den, at dybest set vilde de ikke.

Enhver kan straks se, at den, der vil noget uden at være rede til at arbejde for Virkeligheden deraf, i Grunden slet ikke vil og kan der for heller ikke.

Naar vi nu har set, at disse mislykkede Forsøg ikke rokker ved Sandheden af det omtalte Ord, at alle Ting er mulige for den, som tror, fordi disse, som har gjort svage Forsøg, har manglet Troen i deres Hjerter, og Ordet siger ikke, at alle Ting er mulige, ogsaa for den, der ikke tror, saa vil vi nu se paa den positive Side af Sagen.

Vi har allerede omtalt, hvorledes selv en Drøm om Storaad kan føre et Menneske frem til Virkeliggørelsen af Drømmen. Men langt sikrere vil dette ske, naar en Drøm træder ud af sine taagede Omgivelser og bliver til Tro; thi rodfæstet, opret Tro kender ingen Grænser, men er i Stand til tydeligt og afgørende at vise os vor Sjæls ubegrænsede Magt. Paa menneskelige Omraader virker denne Magt, idet de, der kender den, ved dens Hjælp gør store Ting. De giver sig hen i deres Gerning med Liv og Sjæl i en fast Tro paa, at deres Gerning, deres Foretagende, vil lykkes, og de bliver ikke skuffede.

Vi hører om Kunstnere, som i deres Sjæl bar paa store Tanker og ophøjede Ideer, som de ønskede at give Liv og Skikkelse ved at male dem med Farver, hugge dem i Marmor eller tegne dem med Ord. De prøvede; de følte, at de kunde; og Resultaterne af deres Tro ser vi nu i Museer og Malerisamlinger, i Biblioteker eller spredte ud over alle Lande, i Parker og Anlæg, i almindelige Hjem og i fyrstelige Paladser. Eller deres Tro ledte dem til at udføre en stor og velsignelsesrig Gerning for forældreløse Børn for fattige, nødlidende eller for hele Nationers Velfærd og Lykke. Alle Vegne træffer vi dem i Arbejde for Gennemførelsen af gode Reformer og virkende for at løfte Menneskeslægten op paa et højere Stade, saa hvert Menneske kan de mest gunstige Forhold at vokse op og virke under, og saa at Kærlighedens store Lov, Broder- og Søsterskab mellem alle Mennesker, gennem dem kommer et Skridt nærmere til sin Virkeliggørelse. Der kunde fremdrages det ene Eksempel efter det andet paa, at Mennesker har haft Tro paa, at de nok skulde naa frem, og de naaede frem. Hindringer, der syntes uovervindelige, rydʼede de til Side, og de kom frem, hvor andre holdtes tilbage, og de gjorde Ting, som vil blive husket fra Slægt til Slægt.

Paa kristelig Omraade gør det samme sig gældende. Mange klager over, at de faar saa lidt udrettet, og andre over, at de kan ikke tro. De gemmer i sig Længselen efter Gud, og de ønsker inderligt at være gode Kristne. Men deres Tro er svag, og naar de til Tider ikke mærker Gudslivets Vækst i deres Sjæl, da kommer Tvivlen frem i deres Sind, og de er lige ved at give op. Selv de bedste Kristne oplever nu og da sligt. Særlig mærker mange unge, der nylig har begyndt at bede og leve med Herren, til saadant. I de første Uger og Maaneder efter deres Omvendelse er Troen stærk nok; men snart sniger Tvivlen sig ind. Midt i deres Bønner kommer den Følelse over dem, at det er, som om Gud slet ikke hører dem, og de bliver næsten bange for at bede. De forstaar ikke, at det er Djævelen, der hvisker dem Tvivlens Ord i Øret for at faa dem til at falde fra. I Stedet for at bede ofrere og inderligere bliver de forsagte og tvivler baade paa sig selv og paa Gud. De ved, at de har syndet, og det synes dem utroligt, at Gud lige paa en Gang skulde have tilgivet dem al deres Synd. Alt dette grunder de paa og kommer derved længere og længere bort fra Gud. De mangler Mod til at tage Gud paa Ordet og tro ham, der aldrig skuffer et eneste Menneske.

Vi kan ikke undres over, at disse Mennesker, som bærer paa Mistillid til Gud i deres Hjerter, er ulykkelige og endogsaa nu og da mærker Indskydelser, der raader dem til at opgive det hele, da de jo dog alligevel ikke opnaar det som de havde ventet og havde Ret til at haabe, et godt og inderligt Samliv med Gud. Naar saadanne Tider kommer i et Menneskes Liv, kræves der Aarvaagenhed og Bøn, hvis alt skal blive godt igen. Vi har ingen Ret til at kræve Tegn af Gud, hvad mange gør, idet de fordrer, at de paa udvortes tydelig Maade skal mærke, at de er Kristne, før de vil tro derpaa; men vi skal stole paa Gud og hans Ord til os, at han vil ingen forkaste, og saa skal vi huske paa, at vi bliver ikke først Kristne og bagefter troende, men først troende og derved Kristne. „Tro kun, saa skal du blive frelst," saadan lyder Ordet ogsaa til os, og saa mange, som paa barnlig Vis tror paa Frelsen ved Jesus Kristus, kommer derved til at kende den dybe, underfulde Sandhed, der er Troens skjulte Hemmelighed, at alle Ting er mulige for den, som tror.

Det vil ikke netop sige, at vi er almægtige, for dette er langt fra Tilfældet; men vi kan gøre alt, hvad der er til sand Gavn og Glæde for os, og som er i Overensstemmelse med vor himmelske Faders Villie. Vi prøver da ikke paa at flytte Bjerge bogstavelig talt; men vi flytter Bjerge af Synder bort fra angstfulde Hjerter, og vi bliver i dybeste Forstand frigjorte og retfærdiggjorte. Al Uro og ængster Byrde tages fra os, og vi mærker Guds Nærhed. Jo mere vi lukker os selv op for ham, des mere levende vil hans Aand vidne med vor Aand, at vi er Guds Børn. Vi er da naaet frem til vor Bestemmelse, vi er kommet paa den rette Vej, og den salige Tilstand i Paradiset er da ikke længere noget fremmed for os; men vi ejer Saligheden allerede her paa Jorden, og hver Dag og Time bringer os ny Lykke og ny Glæde.

Anton Larsen.

Hjemmet og Børnene.

Tale ved et Forældremøde af Provst Paludan, Søndbjerg.
(Indsendt af Past. A. V. Reve.)

„My house is my castle" (mit Hjem er min Borg) — saaledes lyder et gammelt engelsk Ordsprog. Der sættes i England en overmaade stor Pris paa Hjemmet. I England er Lørdag Eftermiddag allerede en Hviledag, for at alt kan være i Ro om Søndagen. Den Dag er Kirkens og Hjemmets Dag. Uden Søndagen vilde det engelske Folk gaa op i den umaadelig travle Hverdagshurlumhej og blive nervøs og afkræftet. Om Søndagen gaar man i Kirke. Om Eftermiddagen gaar hele Familien en Spadseretur i de smukke offentlige Anlæg, om Aftenen er man hjemme — ikke i Selskab, og det er næsten ikke muligt for en Fremmed at faa Adgang til Hjemmet, — ja, man er hjemme og nyder Hjemmets Lykke. I Frankrig er det lige modsat. Det franske Sprog har intet Ord for Hjem. Der lever man sit Liv udenfor Hjemmet.

Af Hensyn til Børnene er det af den største Betydning, hvorledes Hjemmet er, det Sted, hvor Børnene er det af den største Betydning, hvorledes Hjemmet er, det Sted, hvor Børnene vokser op. Jeg vil nævne tre vigtige Ting angaaende Hjemmet. Lær lidt af det engelske Ord: mit Hjem er min Borg. Der skal Agtpaagivenhed til! Pas paa Selskabeligheden — hjemme og ude. Er der Selskab hjemme, er Børnene ofte tilsidesatte. Er man hyppig i Selskab ude, gaar det ofte saaledes: Sønnen kommer og spørger: „hvor er Fader og Moder?" „De er ikke hjemme." Næste Gang er det maaske Faderen, der kommer og spørger: „hvor er min Søn?" „Han er ikke hjemme! Han er borte." Pas paa de mange Generalforsamlinger og Møder! Vel det Hjem, hvor der er en stille, trofast Moder til at værne om Børnene, mens Fader er ude. Luther siger

Ashland Højskole

Skole for unge Mænd og Kvinder.

Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Forstanderen

P. Rasmussen
Grant, Mich.